

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
3 У.30788/10
07.09.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у Београду, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судијским помоћником Светланом Живановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца М. В. из Б., кога заступа Д.П., адвокат из Б., Улица ... ради поништаја решења Министарства одбране Републике Србије, Секретаријата министарства, ... број ... од ... године, у предмету престанка службе војног службеника, у нејавној седници већа одржаној дана 07.09.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за политику одбране, Управе за међународну војну сарадњу ... број ... од ... године којим је одлучено да тужиоцу, војном службенику на формацијском месту референта за сарадњу са страним војним представницима у Центру за везу са страним војним представницима Управе за

међународну војну сарадњу, престаје служба без његове сагласности кад решење о престанку службе постане коначно.

У тужби којом је, преко пуномоћника, покренуо управни спор, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је тачно да је тужилац изостао са посла пет радних дана узастопно, али је неоснован закључак првостепеног и туженог органа да је тај изостанак неоправдан. Истиче да се више пута обраћао свом претпостављеном старешини, државном секретару, па и самом министру, са обавештењима да је изложен злостављању на раду од стране начелника за везу са страним војним представницима и начелника Управе за међународну војну сарадњу, са захтевом да се престане са таквим поступањем те да се премести на друго радно место, али да је послодавац одбио да удовољи његовом захтеву, чиме је прекршио одредбу чл. 24. став 1. тачка 3. Закона о спречавању злостављања на раду. Посебно истиче да је тужени поступио противзаконито, будући да је одлучио да не удовољи легитимним тужиочевим захтевима за премештај на друго формацијско место у оквиру министарства, због чега је био приморан да не долази на посао сходно члану 26. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду. Са свега изложеног предложио је да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл.41. став 1. истог Закона, Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, нашао:

тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је у управном поступку утврђено да је тужилац одсуствовао са посла од ... године и даље и да то своје одсуство није оправдао, да му је ... године од стране начелника Одељења за опште послове упућен позив а ... године и ургенција да достави дознаке за боловање за ... и године уз упозорење да ће му, уколико не достави тражене дознаке, престати радни однос сходно одредби чл.129.став 1.тачка 5. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”бр.116/07 и 88/09) којом је прописано, да цивилном лицу престаје служба, без његове сагласности, ако је неоправдано изостало са посла 5 радних дана узастопно. Како тужилац није у остављеном року оправдао свој изостанак са посла за ... и ... године, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган, оценивши све наводе жалбе, оспореним решењем одбио жалбу као неосновану.

Суд није ценио наводе тужбе којима се указује да је тужилац био приморан да не долази на посао, односно да су повређене одредбе чл.24. Закона о спречавању злостављања на раду, јер је предмет овог управног спора оцена законитости осореног решења које је донето у правној ствари престанка службе због неоправданог изостанка са посла пет радних дана, а не решење које је донето у поступку спречавања злостављања на раду, а тужилац може, независно од овог спора, покренути посебан поступак у складу са Законом о спречавању злостављања на раду.

Полазећи од изнетог и одредбе чл.33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово због тога што је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, чињенично стање потпуно и правилно утврђено и правилно примењен материјални закон.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе чл. 40 став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
Дана 07.09.2011. године 3 У.30788/10

Записничар
Светлана Живановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

АМ